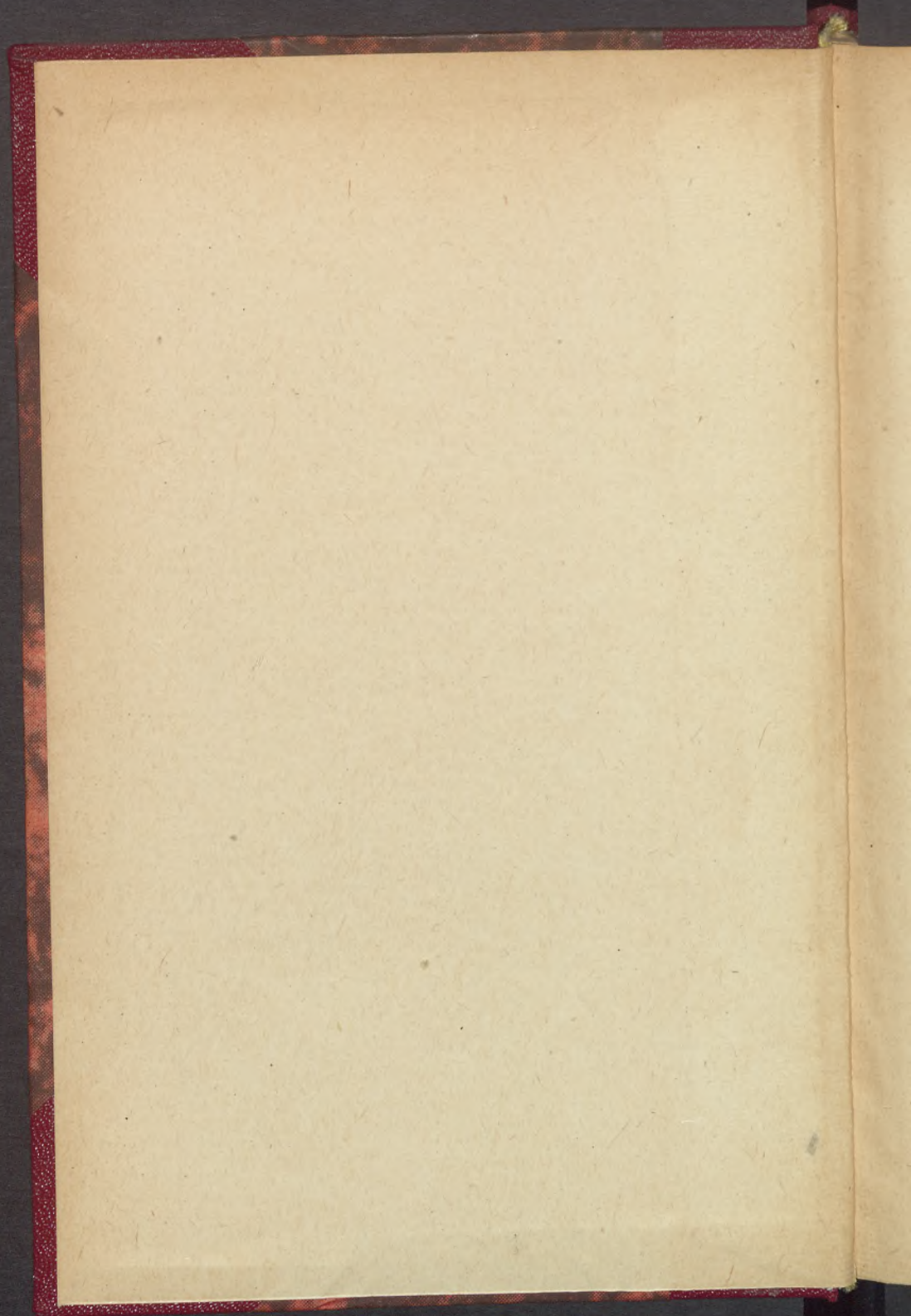

54.848

54848

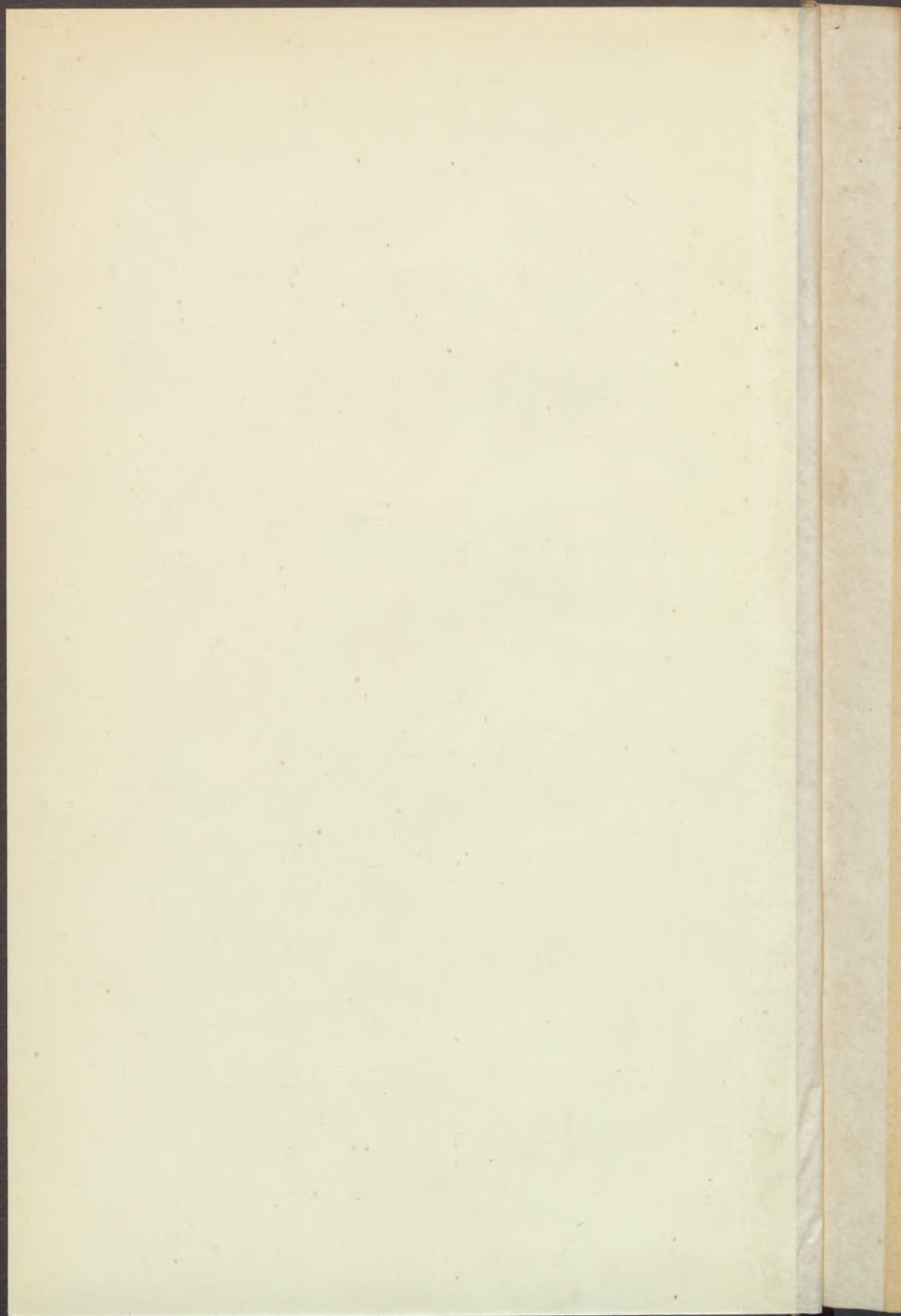
h h

A SEMMIBŐL INDULOK...

BÉKEFFY GÁBOR
VERSEI

BUDAPEST
A „MAGYAR GONDOLAT” KIADÁSA
1936.

A semmiből indulok...

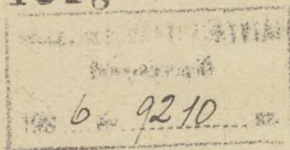
BÉKEFFY GÁBOR
VERSEI

BUDAPEST
A „MAGYAR GONDOLAT” KIADÁSA
1936.

54848

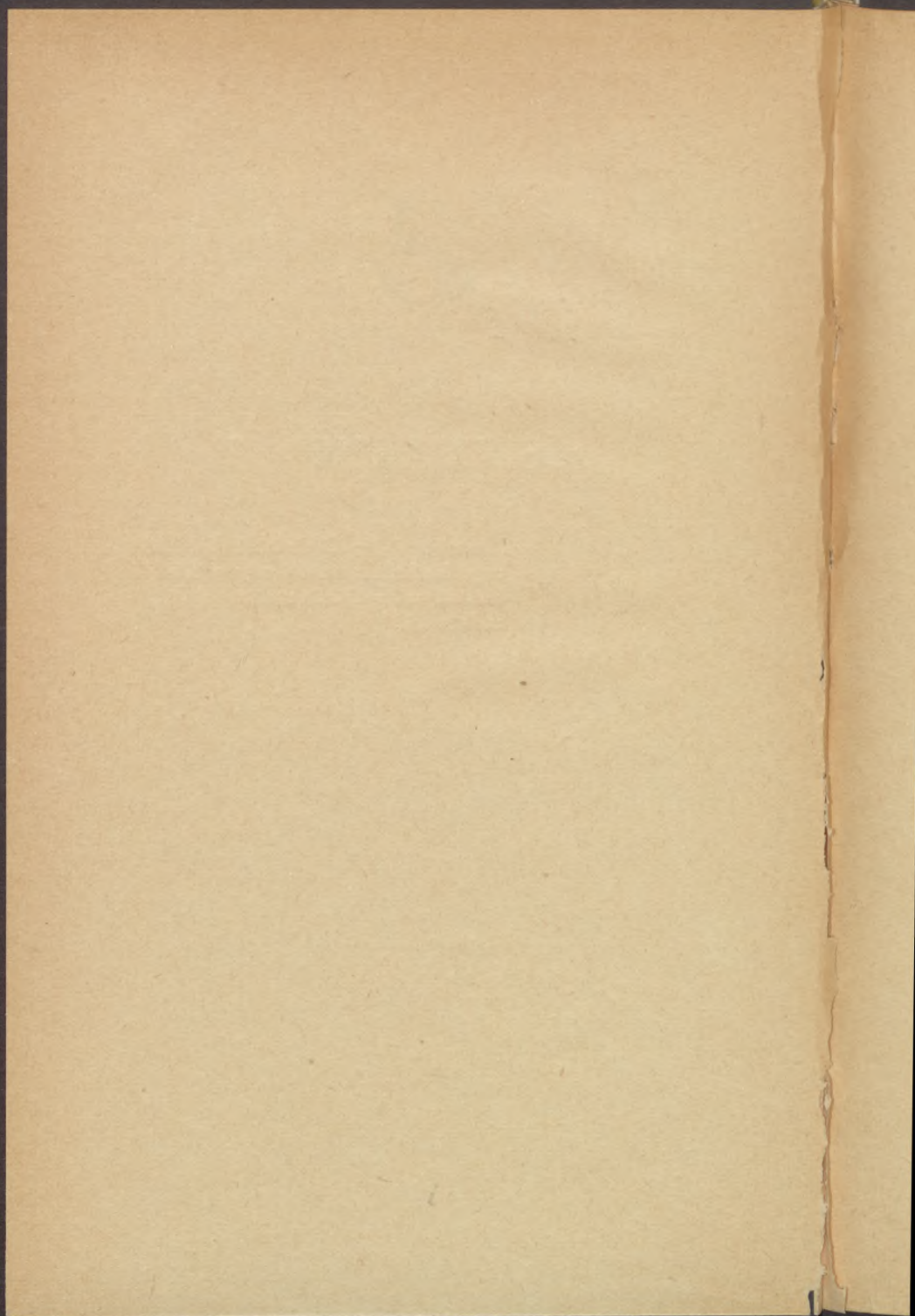

NYOMATOTT :
BAGÓ MIHÁLY KÖNYVNYOMDÁJÁBAN, DOMBÓVÁRON.

Felelős kiadó : Békeffy Gábor.

ŐSI UTAKON

*Édesapámnak és Mindenkinek, ki hittél
vagy hitetlenül, szeretettel vagy gyűlölettel
biztatott, mikor fájdalmas úton ballagtam
az Isten felé.*

MIÉRT ? ! . . .

Életre termett ember-millióknak
egyetlen kis paránya vagyok,
számban tiszta csókok nedve érik
és ölelésre érett a testem,
kacagva esténként lányra lestem
és felém sietett furcsán a halál . . .
életre hívott szent csókok nyomán
embernél titokzatosabb élet,
minden vércseppem szeretve égett,
mégis gyilkos nyomorba küldenek
szent és sérthetetlen hatalmak.
Lázás vagyok, fejemben kábán,
lódul furcsán ezernyi gond,
és elvágtnak szemeim előtt
szilaj paripákon a büszke hősök,
csak nézem, nézem, valami sírás éget,
nincs már mosolyom, szemem halovány
és furcsán tükrözi huszonnyolc évem,
fiatalságom átkos áldását . . .
Miért jöttem érző embercsodának ?
Miért, hogy eggyel több legyen
Gépfegyver, gáz, kínhalál előtt,
megvonagló isten-arcú ember ?
Sírásra dobban bennem a szív.
Feljajdul jobbat kívánó erőm,
majd görcsös zokogással földre rogyva
tekintek a csillagos ég felé.
És fuldokolva suttogom el :
„Teremtő hatalom, tépd ki a szívem,
vedd ki a vérem, mert nem
érdemlem meg nagy kegyelmed,
de ha mégis célod van velem,
síró senkik között élő akarat,
én tűröm, mit rám adtál
és tovább viszem milliók között
megváltó szózatod.“

TANULÓ PAPOK TANYÁJÁN . . .

Tanuló papok tanyáján
ütöttem csendben én tanyát
és szívtam magamba ifjú hévvel
az életnek sok titkos tanát . . .
Volt szívem szerelemre éhező,
volt titkokat kereső
két tisztán csillogó szemem.
És volt hitem.
Az igazságban hívő vad
(mint mondják)
pogányos és gaz hitem . . .
Megvetnek érte, jól tudom
a hitványok és gazdagok,
de már letérni nem tudok.
Embernek indultam
és vitt a lelkem . . .
Tán költőnek kötök ki valahol
kiönteni vágyam, álmom,
hogy ne maradjak szeretetlen.
Viszem, vonszolom hús-vér testem,
vérem viharzó, lázadó vérem . . .
Nem szólok káromkodást,
nem suttogok imádságot,
míg jobbnak nem látom
magamnál, ezt az átkozott
és istentelen világot.
Ha vétek ez, vessetek meg,
vessétek meg nagyratörő
akaratom, hitem . . .
A cél nem én vagyok.
A cél az Isten.
Én csak nézem, nézem, miként
ragyognak a csillagok . . .

BÉKÉT!

Tarka réten látott szűz csodáktól
születtek bennem tiszta versek,
kergettem, űztem millió titkos
tisztá álmodt és a kenyérért
magára hagytam álmodni a rónaságot . . .
Úzött az élet! Pompát rakott elébem
és lelkemen ütött sajgó
mély sebet . . .
hajtott a vágy, hajtott, kergetett.
Várták testem vértelen és vad
bűnös csaták, fehér és tiszta lányok
várták a vérem, húsom,
fényes örömtanyák,
pénzért árult hazug szerelmek.
Várják a testem háborúk,
véremre szomjas a föld.
Az ember nem látta a célt!
Nem látja a lelket! . . .
Csak menni, menni, jövőt kutatni,
akarni, holnapot látni,
látni fényét a tiszta napnak
és látni porba bukva imádkozni
nem csak szegényt, de gazdagot is . . .
A nyakas ÉN-t, az éhes embert.
Mint suttogja, nem kérek mást —
Uram, csak szépséged fényét,
várom a békét,
a tiszta lelkebékét.

JÖTTEM! SZÓLNI SZERETNÉK

Lassan elsiet felettem az idő,
Lelkemen átront a tarka élet.
Még nem szóltam.
Csak akartam, mindig akartam
És átkószáltam sok-sok fényes éjjel —
Céltalanul . . .

És most jöttem, mert láttam a célt,
Bús lelkemben felcsendült a dal.
Még nem szóltam . . .
Szótlán, csendes estéli órák alatt
Együtt voltam tiszta álmaimmal
Legény-magam.

Jöttem! Lássatok, szeressetek.
Nincs rajtam máz, furcsa festék.
Ember vagyok!
Hallgassátok halk dalaim,
Amit belém loptak bús, falusi esték,
Szerelmesen . . .

Látott cél felé csendesen megyek,
Szállnak dalaim, beszél a lelkem,
Szólni akarok . . .
Százak és ezrek tűzétől égek
És nem maradok szeretetlen,
Amiért beszélek,

NÉGY FAL KÖZÖTT

Csönd van. Nagy és furcsa csönd.
Magam vagyok, egyedül.
Szótlanul és mereven,
Mintha valami fájna . . .
Nem szól senki. Nem szólhat senki.
Mít vétettem?
Fáradt vagyok.
Kihagy már vadul verdeső szívem is,
Nem hallja, nem érti senki.
Mintha sírban volnék.
Rab, békjőba vert ember,
Ki szabadságot kíván . . .
Felém se néz senki,
Megvetett rongyos magamhoz . . .
Már megfagy minden idegem . . .

Közönyös élet, biztos kenyér:
Mi ez? Mi kell ezért?
Szív? Vér? Test? Lélek? . . .
Mondja meg valaki nekem!
És csönd, csönd, csönd, . . .
Mély,
Furcsa csönd,
Nem hoz feleletet a szél.
Bágyadtan és mereven
Vad jajokkal birkózom,
Mint egy megkötözött óriás . . .
Beszélnék valakivel,
De nem jön közelembe senki.
Nincsen kiút, de nem félek.
Van velem egy titokzatos Isten,
Vérem és Testem Ura.
Most egy furcsa háborúra indulok el:
Vagy élek,
Vagy elpusztulok.

...MERT NEM ÉN AKAROM...

Kúsza gondoktól vagyok mámoros,
rongyos szolgálégény,
mert nagyot akartam ...
Többet akartam ... és most vége?
Szisszenő szél hallja a szómat
és szobám négy fala.
Kivülről vad zivaj hallik,
keserűn szívembe mártja kését,
a kinzó közöny,
senki vagyok,
porból mit kívánok ...
Merész szemem messzebb látott,
a halk falak bűv körénél,
és megállott egy nagyobb, szebb,
tisztá fénynél,
odáig nem jut fel más,
csak aki hisz.
Hinni mertem.
Ósi nagy hitemmel
és játékos akarattal tettem
most mégis megvetetten körmölök,
egy pár furcsa verset.
Nevetni nem tudok,
kínoz, rág a hajtók
jóságos tekintete ...
Miért mindez?
Nincs rá felelet.
Csak suttog a szél, nem értem,
miért hallgatom,
de vigasztal ...
Tavasszal zöldül a rét,
bimbózó faágak
telt jövődőről mesélnek,
és én porszem, a teremtés koronája,
én félek?!
Falat kenyérért mindent odaadnék ...

Nem, nem, nem.
Tudom, holnap egy falat kenyérem se lesz,
de tiszta lelkem száll az ég felé.
És győzni fog, mert nem én akarom.
Hanem valami furcsa nagyság,
és ígéret, nem ember.
De hatalmas, mert Ő a törvény.

UTCÁN

Nincsen lábaim alatt
puha, tarka pázsit szőnyeg —
utcáid járom halk dalokkal
Budapest...
Hideg vagy körengeteg,
a lelkem fázik.
Bár testemben tiszta vér ég,
millió csöppje rajtam átcsobog,
éltet...
Forró vágyakkal éget...
Elöttem ácsorog koldusod
Száz és száz, fényes házaid alatt...
Fázom, lelkem átfagyott,
testemből fogy már a tűz,
a tegnap, ma, holnapba űz,
és átkószálom jajnapjaim,
kinlódva fényes falaid között...
Mennék.
Mennék a daloló tarka rétre,
hogy hallja dalom a föld,
a Mindenség-mező
és daloljon én utánam dalt,
e büszke földnek
sárba tiport drága népe.

MIKOR CSÖND VAN ESTE

Lim-lommal borított asztalomon,
Kézemben fekszik lázas homlokom,
Hallgatom csendben szívem verését
És forró vérem lázas ébredését,
Figyelem a halk melódiákat,
Dudolgotok s magam elébe fákat
Rajzolk, erdőt aszfaltodon,
Fényes Budapest, hogy dalom
Madár dallal lehessen telítve
És friss lelkem kiterítve . . .
Te elébed, te titkos város.
Hallod-é most bánatos,
Halk dalait az én szívemnek,
Mikor a madarak pihennek.
És érezd meg belőle a földet.
Azt a földet, hol kín köszönget.
Érezd meg lelkem érkezését
És szívem tiszta közöntését.
Ha megérezted, öleld meg,
Szorítsd magadhoz, míg meleg.

THEOLÓGUS „TESTVÉREIMNEK“

Dalt dudol nekem furcsán a szél,
forró vágyaktól vagyok mámoros,
mindenki hallgat némán körülöttem
senki vagyok, ki nem oszt s nem szoroz.

Hallgatom a körülöttem hallgató csöndet.
Nézem hátammal a falnak dülve . . .
a sok fiút, kikre dolgoznom kell
és mélézom gondokba merülve.

Megvetett rongyos „költő“ magamhoz
nincsen szava, nincsen senkinek,
csak a szél muzsikál valami dalt,
majd szárnyrakél bennem a lélek.

Nem tudom még kinél a mérték . . .
mennyit érek csak az Isten látja,
lelkembe lát, tövissel rakja testem,
. . . szemem egyre jobban Őt csodálja.

Dalt dalol nekem furcsán a szél,
s egyre fájóbb súlya rám a létnek,
sziszegő szél biztat és a néma csend
magam vagyok, test és furcsa lélek . . .

VALAKI RÁM ÜZENT...

Most is fülemben csendül még
egy harcrahívó jajkiáltás...
Meghallottam, megértettem,
szeretni mertem és a váltás
csodákat rakott lábaim elé
és millió csillag fénylett föl
eddig csillagtalan utamon...
Valaki harcba vitte lelkemet,
és véremben pezsdülő erőket.
mennem kell és égni kell...
Igazság felé kutató szemekkel
nincs megállás
a megkezdett úton...
csendes álmok után
vad és dacos küzdelemben
míg fény ég szememben
és nem ítélni meg érte
Ember.

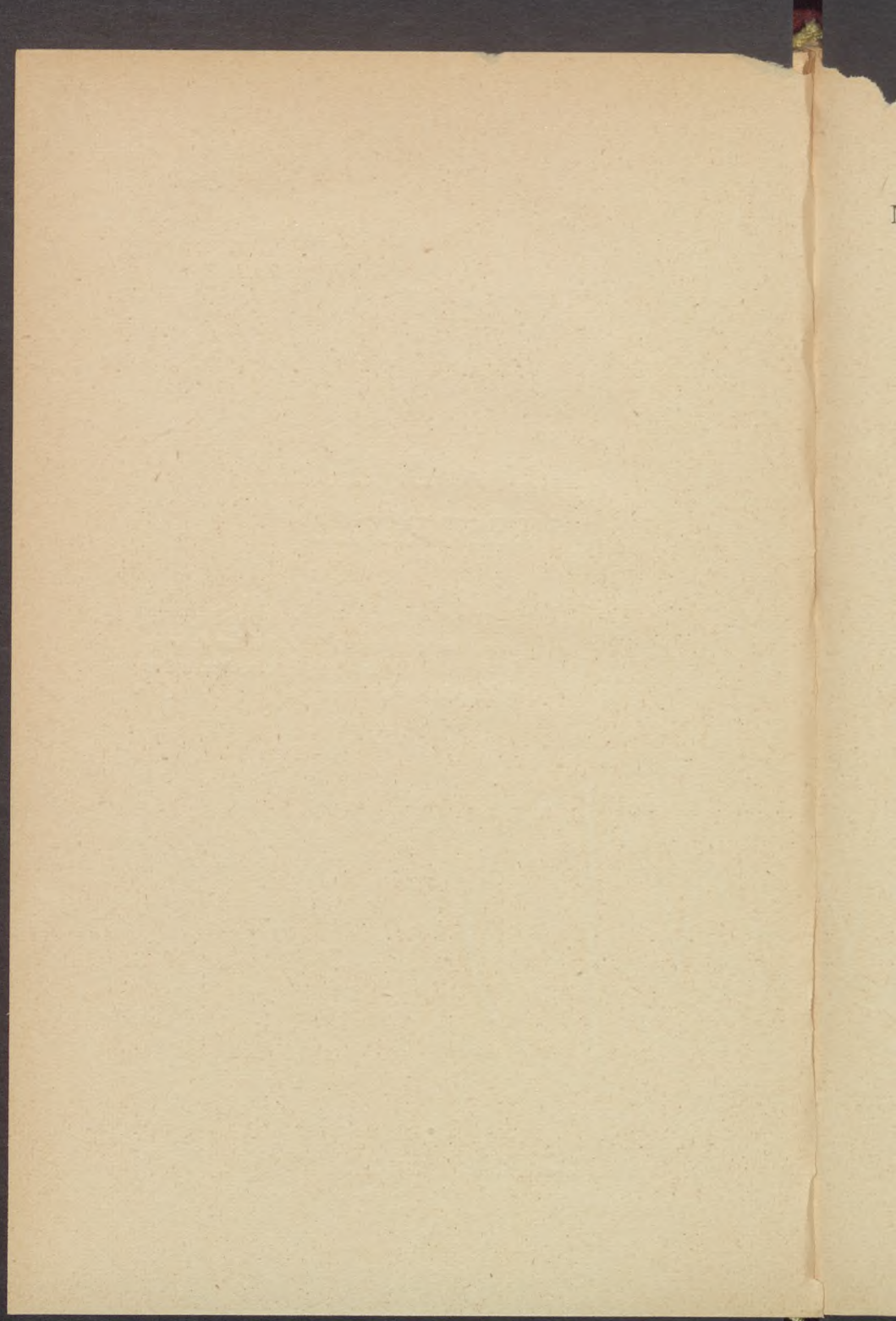
MÉG NEM TUDOM...

Még nem tudom, hol bukom fel
harcom alatt, hol folyik vérem
egybe a földdel,
ha kenyértelenül,
kószálva kutatok új és szép csodákat
végigjárva kunyhót, palotákat,
dalolva valami újabb
dalformát...

Még nem tudom, hol ér a halálom,
paloták közt, vagy szüz határon,
mikor őseim nyomát kutatom, járom...
Még nem tudom, mit hoz
elémbe a szürke egyhangúság,
a kétséges napok egymásutánja.
Csak megyek egy ősi úton...
kutatva járom, míg el nem ér
az élet, vagy a halálom.

VAD FÁJDALMAK VERSEIBŐL...

*Valakinek. Aki jó volt hozzám és kegyetlen,
aki szeretett és gyűlölt, sírt értem és meg-
átkozott. Mégis ő volt hozzám igaz, mikor
hazudtak az emberek.*

NE CSODÁLKOZZ

Ne csodálkozz, ha én szólok,
ne csodáld, ha nevetek.
Ember vagyok és akarok,
Fáj az élet... szeretek.

Ne bámészkodj a szemembe,
ne csodáld meg a fejem.
Ember fej ez, kemény fej ez
csak fej ez az én fejem.

Rám köszönt a hajnal egyszer
az ébredés hajnala...
és ajkamon szólt a Nóta,
lázás szívem bús dala.

Így ne csodáld azt, ha szólok,
s ne bántson, ha nevetek
ember vagyok, költő lettem,
bánt az élet, szeretek.

VÉGELADÁS.

Végeladás! Már minden eladó.
Eladó még megmaradt hitem,
Lelkem álmom, akaratom . . .
És ne sirasson meg senkisé.

Végeladás! Vigyétek szerte mind
A bennem érett tiszta vágyakat,
Ne maradjon semmi belőlem,
Se hír, se jaj, se szív, se gondolat . . .

Végeladás! Vigyétek szét a testem,
Kinek kell e rongyos poéta-test,
S ne tűrj meg falaid közt
Lélekre éhes Budapest.

Munkásnak jöttem, szívem égett,
S égett vágyakra éhes por-magam.
Most végeladás, elhallgatok,
Magam siratva, daltalan.

Végeladás! S ha tán valamit érek,
Ha várja valaki maradék csókom,
Nem kívánom, hogy nagyon szeressen
csak úgy, egy kicsit ember-módon.

FÖLDET NÉZEK.

Földet nézek, embert látok,
Jaj kerülget kín és átok,
Mit csináljak jó barátok !?

Szaladó szél nem beszélhet
Ember hozzám nem beszélget,
Kedves bajnak gondja éget.

Csókra éhes ember lettem,
Ölve szeretni mertem,
Hazugságokkal betelten.

Jó biztatást senki sem ad,
Bánatom ezernyi marad,
Míg valaki megszimogat.

LEGÉNYÁLMOM

Egyedül vagyok legényszobámban,
Gondjaimmal egyedül vagyok.
Csendesen muzsikál az esti szél
És mosolyognak a csillagok . . .

Egyedül vagyok, várok valakire,
Valakire várok halk estéli órán.
Talán hozzám jön a lelke most
S szépet álmódva gondol rám.

Tudom. Hogy van valakim,
Valakim van, ki szenved értem.
Hozzá küldöm sóhaj-csodámat
És érte forr lázasra büszke vérem.

ŐSZI ÉBREDÉSKOR

Kertay Editkének

Hajnali pírja az őszi napnak
Pajkos-kacéran rám nevet,
Nótázó szívemben újra dal van,
Egy, kettő, három . . . talán száz is,
Valaki éppen emleget.

Valaki tán rólam álmodott,
Rólam, hogy köszönt a hajnal,
Tüzes testén átsuhant valami láz
Fehér párnák közt tiszta ágyban
És köszönt az ősz tiszta dallal.

Pajkosan bohókás kacér szemek
Tiszta tüzet árulnak csupán
És szent teste megvonaglik,
Tiszta fehér lányságra ébred,
És pár gyöngy szalad le arcán.

IGAZÁN ÉLNI

Még csillogón fénylik a szemem,
mert őrizöm csak egy van nekem.

Lelkem lázítja, forralja vérem,
elindultam, nem lehet letérnem.

Nem lehet megállni vétkesen és gyáván,
vinni kell életem, vonszolni a gályám.

Dalolni hozsannát, imádságot szólni,
töredelmes szívvel a porba omolni.

Várni és csak tenni, kószálni remélni,
vétkes ember módján, de igazán élni.

MAGAMMAL HARC

Dallamtalan és daltalan a csönd,
fájdalmas kétség terül szerteszét.
Legényszobámban asztal mellett
figyelem e bús csöndnek életét.

Nem muzsikál a szívem se most,
csak veri egyszerűen ősi ritmusát.
Mert testemmel vív most a lelkem
könnyörtelen és kínzó, vad tusát.

Testem bíbor bűnökre vágyva ég,
lelkem szépségről szövöi álmait.
És e harcban ki lesz a győztes,
— arról senki sem szól és nem tanít —
nem tudom, de dacolva állok itt.

Kigyulladt szemű fájdalom vagyok.
forr bennem és lázad a vér...
Most már látom, folyik a harc
s amíg élek, véget sem ér.

AZ IFJÚSÁG HALÁLA

Csodásan csókol az őszi este
S halk mesét mesélget el nekem,
Nem tudom mégse, mi fáj
Es kell a csók és kell a szerelem.

Várom . . . így a halk estéli órán,
Lombhulláskor csak róla álmodom,
Hideg legényszobám rideg,
Falai között ringok álmomon.

Nem jön, nem jöhet ma még
S holnap hideg lesz ölelésem,
Holnapra meghal ifjúságom
És kihül a lelkem, kihül a vérem.

Ifjúság ! Bolondos ifjúságom,
Őszi este veled beszélgetek.
Mikor bús temetésre csilingelnek
A lehulló, fáradt levelek.

SZÉPSÉGRE VÁGYOM

Mesét mesélő bús szememből
Kiváncznak elő a könnyek.
Sírásra vonaglik arcvonásom
És csak boldogságra vágyom,
Mégis bánt kétsége a ködnek.

Csak szépen akartam mesélni,
Nem tudtam sírni, könnyörögni,
Most mégis bánt az élet . . .
Hiába akartam csodásan szépet,
Nyögnöm kell és görcsösen köhögni.

Huszonhét évem tűnt tova már
És nem volt békém, csak véres harcom,
Keserűséggel már torkig vagyok.
Vétkeztem? Nem. Csak akarok.
Nézd meg Uram orcád-fényű arcom.

Nem tehettem mást: szerettem.
Huszonhét éves vénülő kamasz,
Ennek most már így kellett lenni.
Dalolni kell, kacagva menni,
Mert bús szívemből fogy már a tavasz.

APÁMHOZ . . .

Halk dal dobban át a szívemen,
Jó apám! és terád gondolk.
Elmondanám, hogy valami fáj,
Azt talán, hogy egyedül vagyok.

Ott ülsz az asztal mellett,
Kérges kezeden őszülő fejed,
Huszonnyolc éves vénülő fiad
Valamiről beszélne most neked.

Furcsa tüzeztől ég az arcom.
Szívem is vad láztól piheg,
Mint szürke legényszobámnak
Bús csendje rám mereng . . .

Pár betűt írok egymás mellé:
Halkan tehozzád beszélgetek,
Talán megvigasztalsz apám.
Vagy elsíratnak a levelek.

SZOLGASZEMMEL

*Pár egyszerű vers ez, ezt ajánlom dr
Csekey Sándor nagytiszteletű uramnak.
Fájó versek, de ne lójjon azért, mert
Békeffy Gábor nevű „takarító“-jának írá-
sai. Nem kívánom, hogy szeressen, csak
ne vessen meg érte.*

KOLDUSSORBAN

Hideg van! Rajtam csak rongyok
fityegnek, mint madárijesztőn.
És lelkem mégis játszik valahol,
mint pajkos gyerek a fűzfavesszőn.

Hideg van! Kezem remegve tartom,
szemem alamizsnát adóra les.
Bőrömön fagyrózsa virul,
lábam már rogyós, viszeres.

Hideg van! Nincs meleg szobám,
átfagyott már minden idegem.
Pár fillér hull a kalapomba,
fagyosan, élettelenül, hidegen.

Hideg van! Még nem jutott meleg,
nem jutott csend, fedél, kenyér.
Rongyokban állok az utcasarkon,
és vár, remél bennem a vér.

TÉLI TÁJ...

Karikó János bátyámnak.

Már a hó halkan szitálni kezd,
tisztán köszönt az ifjú tél.
Elhallgatott a madárnóta,
tar fákon már nincsen levél.

Fehér lett az eddig zöldülő
madárdalokkal telt határ.
Munkáját végzett ős paraszt is.
szótlán, pipázgat s tavaszra vár.

Csönd. Halálos, béna csönd
lapul a nótatermő nyár után
Csak pár didergő kis veréb
kopog kis gunyhók ablakán.

Szitál a hó. S a föld is hófehér
lepelbe vonta önmagát
S alig hull a napkorongból
pár gyéren villanó zsarát.

Harangszó suhan át a tájon
és imádságra indul a nép.
Arcukon tiszta nyugalom
és tisztább látásnak vágya ég.

UTCAZAJBAN ...

Alomként köszönt rám,
furcsán valami lágy melódia
és én, a szomorú ember,
bús, ázott sár-földek fia,
fényes utcákon kóborolva
tekintgetek jobbra-balra,
fényes kirakatok és rongyos
emberek között ...
Tétován nevet vad fintorral
rám a közönyös fény,
nem érzem jól magam,
olyan vagyok, mint egy
magára maradt ösbőlény.
Mellettem száz és száz
tarka autó robog el
és fojtó illattal kábít
parfóm, por, benzin szaga
és felzokog bennem egy
szabad vidék sírása,
és jobb jövőt várók szent dala ...
Keserű nyál csurran számba
és megremeg vad erőm,
majd úgy állok magam,
mint egy korhadó kereszt
egy halottakkal teli temetőn.

PESTI HAJNAL

Bódító illatával köszönt
e pesti hajnal, daltalan.
Cipőm kopog a kemény kövön,
előttem száz koldus vacog;
bennem milliók jajja van.

Fénytelen köszönt a nap
füstbűzös házsorok mögül,
zaj, nyomasztó tarka élet
indul harcba egy új napért;
amint a napfény szétterül;

bódító illat, mámorcsodák,
szépségre vágyó lelkemre ülnek,
kopogó cipőm veri a ritmust,
furcsa erőmmel életet élek;
és nótáim messze menekülnek.

HALÁL-UTON, ÉLNI.

Évek jönnek és évek szaladnak.
Kutató szemmel figyelve nézek,
Sűrű ködben bús halálúton
Csetlő-botló ingó lábaimon
Élőre biztat valami lázas lélek.

Az út csodás, kínok kacagnak,
Fájdalmak, sírások kísértének,
És vonszolom bűnre ért magam,
Fényt kutatni őseim hitével,
Mert millió fájás bennem ért meg.

Beszélő urak közt álmodón megyek.
Halovány csillag csillog ködön át,
Köröttem haldoklók nyögése él,
Sírók jajszava forralja vérem,
És hitem ezekbe én öntöm át.

Könyörgő szóknak csodája éget,
És akaratom az égig ér el,
Halálba néző emberek között.
Nem lesz soha béke bennem,
Mert szóm nagy szépségig ér fel.

Nyöszörgőn ballagó halál-menet,
Kényeret óhajtó önhitt emberek
Egymás húsába vájó jóság-fiak,
Parányi magam köztetek élek,
Kiáltó szómat vajjon ki érti meg?

Trágár beszédek nem érnek bennem.
És megyek. Hova, azt még nem tudom.
Földet egekkel szent-egybekötni.
Költőnek, kacagó embercsodának.
Élni. Babonás, bús halálúton.

BÉRESLEGÉNY KESERVE

Szeretném béklyóim lerázni,
Hogy ember lehessek végre én,
Hogy ember lehessek és szabad,
Arcomon Isten képe van,
Szememben játszik égi fény . . .

Ne csak dolgozni, aludni, enni,
Míg tisztán működik agyam.
Ki, ki e rabszolgasorsból,
Itt testemért kenyér a bér . . .
És lángoló lelkem fogva van.

Munkáért mindig csak kenyér,
Szorít közöny, kín és hatalom
Mea kulpázó szentek között.
Csak tűnök, élek, akarok,
A lélek szabadságát akarom.

Ember akarok lenni, akarok!
De hazugság miatt nem lehet,
Büszke vállamra vernek,
Hogy ne szóljak, várjak . . .
És dobnak egy falat kenyeret.

Nehéz bért fizetek meg érte,
Lelkemnek kell érte égni,
Béklyós szürke szent napokban,
S lihegő szívem feldobog,
Sír . . . szabadon akarok élni.

ÖREG ROBOTOS VERSE

Csak egy pillanatra kellesz,
hogy rám leheld a lelkedet,
hogy csókoddal leszárítsd
az arcomon újból gyöngyöző
millió parányi gyöngyszemet . . .

És légy enyém egy pillanatra,
kebledre hajtom kócos fejem,
hozzád simulok megpihenni,
meghallgatom, hogyan élek
lázasan dobogó szíveden.

Azután újból, újra kezdem,
kenyérért hajtom a testem
és ver a szívem, édes asszony
kellesz nékem, kell ölelésed,
hajszolom magam és kergetem . . .

Most egy pillanatra kellesz,
hogy lelkedtől új tetre égjek
s nem tudom, meddig akkor,
mikor elfáradtan este
lágy karodba pihenni térek.

Te vagy biztatóm, szentem,
hűséges, szent, robotos társam,
veled könnyebb az élet-teher,
biztatsz, vezetsz, állsz velem
e vérfájdító harcolásban.

VÉN HORDÁR VERSE

Bágyadt sugára az őszi napnak
melegíti fáradt, csontos testem,
Négy óra . . . az idő ma lejárt,
Megszámolom, mit kerestem
hajnali négy órától mostanáig,
tizenkétórás erős robotban.

Most számolom, mit kerestem,
egy napi erőm ma mennyit ért? . . .
Egy egész pengő és kilencven fillér.
Az összes. Mai munkám ennyit ért.
Ez a verejtékem semmibére,
Öreg testemmel ma ennyit értem . . .

Ennyit ért ma öreg testem,
Hova tegyem? Kenyérre? borra, nőre?
Én, a megvénült kaján kamasz,
Mikor ruhámból kinn a testem bőre,
Törhetem fejem, vénülő fejem,
Hogy pár fillérem hova költsem.

Már jön rám a csöndes alkonyat,
fáradt testem pihenni kíván,
hogy holnap újra tudjam kezdeni
a holnap lágyan köszöntő hajnalán.
De még nem tudtam dönteni
és égeti zsebem e pár fillér vagyon.

Eh. Pihenni térek e nagy vagyonnal,
koldusvackomra pihenni térek.
Eltűnődni, mit fizetnek testemért,
hogy vajjon holnap mennyit érek —
így hajszolom magam nap-nap után,
egyszer úgyis a végére érek.

SZOLGASOR

Szépségcsodákról álmodozva
élem ez átkos, vad jelent,
nincsen kiút, nincs menekvés,
veszik a jószág, test nem pihent,
veszik minden, erő és akarat.
Sok színes álmom füstbe ment.

Akartam, mindig akarok,
éhes lélekkel sóhajtvá, nyögve,
holnapot várok a vártán,
rabságbilincsben könyörögve.
Várok, zihálok, beteg tüdővel,
lázasan, könnyek nélkül, köhögve.

És nem tudom, meddig a játék,
meddig bírom még vesztemet?
Csak vonszolom fájo testem,
megyek, megállni nem lehet,
nincs sóhaj a számon, miért?
Hiába! A zaj úgyis eltemet.

AZ ÉN TESTVÉREIM!

Testvéreim : szép, tiszta, pornép
Nem félnek dalolni, ... és ölelni.
Úgy bizony, szent komédiások,
Tudnak várni, élni, énekelni.

Testvéreim, nagy szent parasztok.
Csontos, vasöklű, mindahány.
Megedzették vad, büszke harcok
És mosolygós mind, mint a lány

Testvéreim, a földnek drága népe,
Mind. Elsőtől az utolsó szálig.
És értük szól dalom, száll az égre
Egy megálmodott elmulásig.

CSODAVÁRÓK

Testüket alig fedi már rongydarab,
szemük mégis tisztán az égre néz,
földet taposva, bűnből, szennyből,
csodát várnak. Sőhajuk nagy s nehéz.

Nem érti senki csendes, halk szavuk,
nem nyul feléjük lágy baráti kéz,
lelkükön közöny, testükön éhség,
az Úr mégis vár mind a hős vitéz.

Kenyértelen napokban küzdön
túrják a földet tisztább holnapér,
nem néz feléjük senki szeretőn
s egyre folyik a harc s folyik a vér.

AZ ÉN APÁM

Már ősz ember és fáradt is talán,
Hajlott hátú és fénytelen szemű,
csontos öklű, büszke és magyar
Ember az én apám!

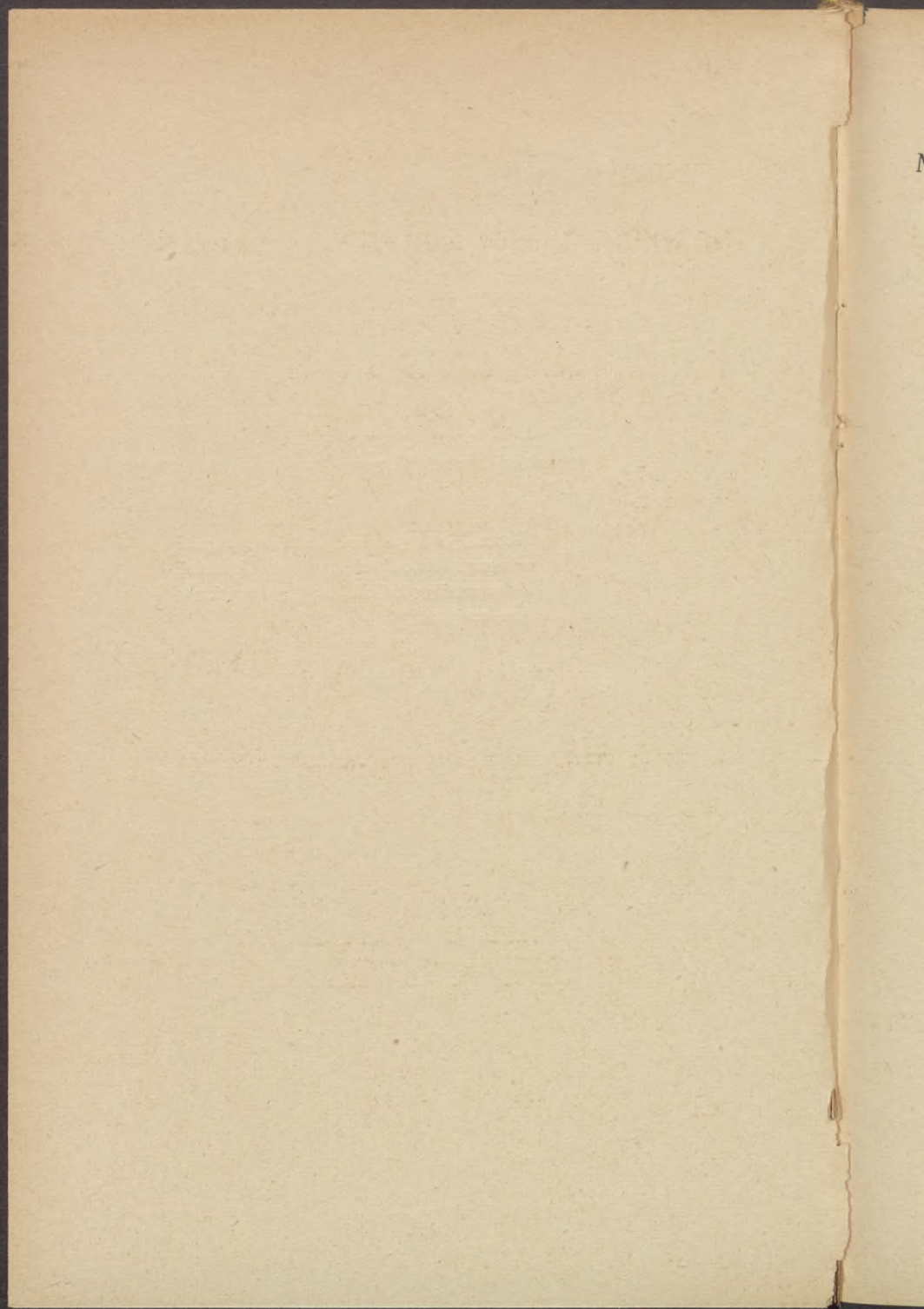
Szüntelen kutat, keres és csupán
a kenyere van máról holnapra,
Mégis tiszta, büszke és szent
Ember az én apám!

Fúr, farag egy árva kis tanyán,
tőlem távol, csak lélekben élünk
egymás mellett, de magyarul.
En és az én apám!

Fába faragta lelkét és rám
millió díszű titkokat hagyott,
most betükbe öntött emlék előttem
Ember! Az én apám.

BÍRÓ ELŐTT

*Vonszolója vagyok magamnak, testemnek,
véremnek és valami csodálatos hitemnek,
és ez vezet gyötrő utakon, hogy megismer-
jem az igazságot.*

MEZTELENÜL

Nem csak test vagyok
és vér csupán . . .
Lelkem is van, tüzes és tiszta
Álmokat látó, tiszta lelkem . . .
Mindig a szépséget kereste,
megfürdetnek a sárba,
mocsokba . . . fáj nagyon,
Mégis dalokat hoz bimbós
rózsakertem.

Nem csak test vagyok
és vér csupán . . .
Furcsa ősi hitem van nekem,
ne nézzen senki, por vagyok,
meztelenül vétkes ember,
csak tövis jutott a vándorúton
és másnak a bőség,
rózsatenger.

Itt vagyok ! Itt van a testem !
Vérem, a lelkem liheg . . .
Patakként folya a könnyem,
ha volna . . . de nincs . . .
nem folyik . . . Jaj kinek ? . . .
Senkinek.

Tied vagyok élet, a testem,
vérem, mindenem tiéd.
Sárban, piszokban fürdetett,
meztelen magam.
És lelkem leteszem nagy Isten
Te eléd.

EMBER VAGYOK

Én csak ember vagyok
és egy kicsit költő is talán?
vagy mit tudom, mi . . .
és dalolgotok az életnek
szívemen dobbanó dallamán.

Én csak ember vagyok,
furcsa test és furcsa lélek,
vagy mit tudom, mi . . .
és megtépett lelkemből
száll az égbe tiszta ének.

Én csak ember vagyok.
És egy kicsit poéta tán,
vagy mit tudom, mi . . .
fáj a zaj, közöny, a kétség,
ma. Holnap és holnapután.

URAM! ELÉG VOLT . . .

Uram! Talán elég volt már?
Vagy nem? Azt Te tudod . . .
Szívem sajogni, fájni,
Kínlódni, jaj, miért hagyod?

Uram! Én ember vagyok
És egy a vétkem, szeretek,
Imádságom érte van csak,
Nem tudok sírni, szenvedek.

Uram! Te mindenség ős ura,
Elég már. Nem tudok hinni,
Elég a fájdalom pohár . . .
Segíts! Csak így tudok hinni.

Uram, ne verj, fáj nagyon,
Bocsáss meg, ha nagy a vétkem
És ne büntess, ha szeretsz,
Enyhítsd kínos szenvedésem.

Uram! Úgy-e, sokat kérek! . . .
Sokat kérek, jaj, jól tudom,
Mégis csak Tehozzád megyek,
Mert valami fáj, fáj nagyon.

VALLOMÁS

Uram! Mint költő, én még nem hazudtam,
nagyágod előtt mindig porba hulltam . . .

Te elébed vittem lázas, tüzes testem,
kutattalak, mindig szépséged kerestem.

Te őrizted tisztán, bűnre éhes vérem,
te voltál biztatón atyám és vezérem.

Most is nagy Úr Isten, Te elébed állok,
Vétkes emberekkel én perbe nem szálllok.

Viselem, mit rám mérsz, vállalom a sorsom,
Talán szabad is még nótáznom, dalolnom.

Te vagy a vezérem, Te ítélsz felettem,
Bocsáss meg Úristen, ha nagyot vétettem.

ORMOK FELÉ

Lázás munkában ég a testem,
tűzével lángoló szívemnek
millió sóhajával a világnak,
és bántanak, tépnek a „szentek.”

Én nem vagyok szent, csak ember,
véremben ősi átkok vétke van,
ősi törvények üznek, lázítanak
s viszem előre lázas pormagam.

Sietek, fel fényes ormok felé,
ne bántsatok, én akarok hinni,
mert nékem fájnak a vétkek,
és Isten borából akarok inni.

Emberök előtt nagy a vétkem.
És nincsen, ki megbocsásson,
csak kuncognak, nevetve nézik
Elébed való bukdácsolásom...

Lázás munkában ég a testem
és kutatva járok egy ős utat,
vonszolom, viszem lázas testem
és a hitetlenség rajtam mulat.

PORSZEM IMÁJA

A teremtés koronája : ember vagyok.
arcomon sűrű, hús könnyű ragyog.

Könnyű ragyog, sóhaj menekül
számon és nem nézhetem tétlenül

Az Isten-embernek pusztulását.
Egy akaratnak megszentelt mását.

Imára kulcsolom kérges kezem,
sorsom kínját magamba rejtem.

S milliók ajkára mosolyt csalog,
bár parányi ember . . . por vagyok.

Játszik velem minden földi kín
és rózsák lesznek hulló könnyeim.

SÓHAJOM

Még nem tudom mi vagyok,
csak körmölök sok, sok tarka verset
és ontom magamból a szót,
mert vérem forró átka kerget . . .

Még nem tudom, mi vagyok,
porszem? Mit a vén föld ötvözött.
Lélek? Istentől bennem egy darab . . .
Költő? Kapocs ember s Isten között?

Nem tudom, még nem tudom,
csak azt tudom, hogy van jó szívem,
van hitem. És furcsán lázadó erőm.
És nincs barátom, nincs senki sem.

Csak ennyit tudok magamról.
És papírra vetek millió csodát
és felkötöm földet járó lábaimra
az Istent kereső bocskorát.

ISTEN-KERESŐ

Teremtő nagy Isten!
Furcsa, vad jajoktól égek.
És már alig tudok hinni,
Engedd sóhajom Elébed vinni.

Teremtő nagy Isten!
Mindig téged kutatlak én.
Téged kutat álmodó szemem,
Téged óhajt lázadó szívem.

Teremtő nagy Isten!
Mikor mutatod meg magad?
Mikor hagysz borodból inni,
Mikor tanítasz jobban hinni.

Teremtő nagy Isten!
Lázasan kutatlak, kereslek.
Vétkeimmel elébed vágyom.
Hogy szent akaratod megbocsásson.

ESDEKELLEK, ISTEN!

Milliók titkát látó Isten, ha vagy,
Bocsásd meg, hogy kétségbe vontam
létezésed. — Nem tehettem mást,
ember vagyok és élni szeretnék
néked tetsző, békés imádkozással.
Mégis kínoz a sajtó kételkedés.
Csak ez lehet az élet, amit ma élek?
Csak ez lehet az én ifjuságom?
Lelkem keres téged,
szépségre vágyik bennem
minden parányi vércsepp,
meddig kell még vonszolnom magam?
Te akarod így? Ezt én nem hiszem!
Mert Te szentségre adtál lelket belém
és szépségre alkottad testem csodáját,
hogy még élek, szolgáljalak igazán
és emberül. Mégis most kételkedőn,
földre bukva lázadok ellened.
Bocsáss meg érte, porszem vagyok.
Feléd óhajt szállani lelkem.
Veled szeretnék találkozni már itt
a földön, vétkes embertömegben.
Ha vagy, Isten, hatalmas nagy úr,
ne nézd soká kételkedő szívem,
adj erőt és új hitet
és békés imádkozásra szentelem
meg életem: testem, lelkem
és téged dicsér, mert a Tiéd.
Tudom, magadnak teremtetél
belém furcsa, nagy erőket,
segíts magadhoz,
roppant irgalom és sujtó hatalom,
adj békét vad, síró szívembe.
Engedd meg, hogy életet éljek. Amen.

TEPLOMSAROKBAN

Rongyokba bujtatott por magam
testem térdel tiszta trónusodnál,
és szentséges neved suttogom,
mikor nagy a zaj s szívemre ront már.

Imádságot mondanék előtted,
megbújva egy templomsarokban.
Szívemben furcsa láz iramlott
és Téged óhajtlak, egyre jobban.

És én, céltalan sorsú embered,
Kutatlak, — egyre akaróbban.
Várlak, mikor jössz már elélem?
Mert szívem jaj, kihagyva dobban!

Rongyokba bújtatott por magam
testem térdel fényes trónusodnál,
s lelkem óhajt találkozni véled,
végy lakozást vétkes koldusodnál.

BÉKÉTLLEN DACCAL

Istent kutató, békétlen daccal
Álmodni mertem jobb jövőről,
Álmodni mertem, hogy jön a hajnal
S hirdetni mertem egyszerű dallal.

Békét hirdettek senkiemberek.
Megtéptek zord hazugságsodák.
Én mégis élni, akarni merek,
Én, szépet álmodó vén gyerek.

Istent kutatva, vétkesen viszek
Véremben lázadó, vad rimcsodákat.
Ne legyek barátja soha senkinek,
Mégis hiszek, hiszek és hiszek.

VÉTKEK EMBERE DALOL

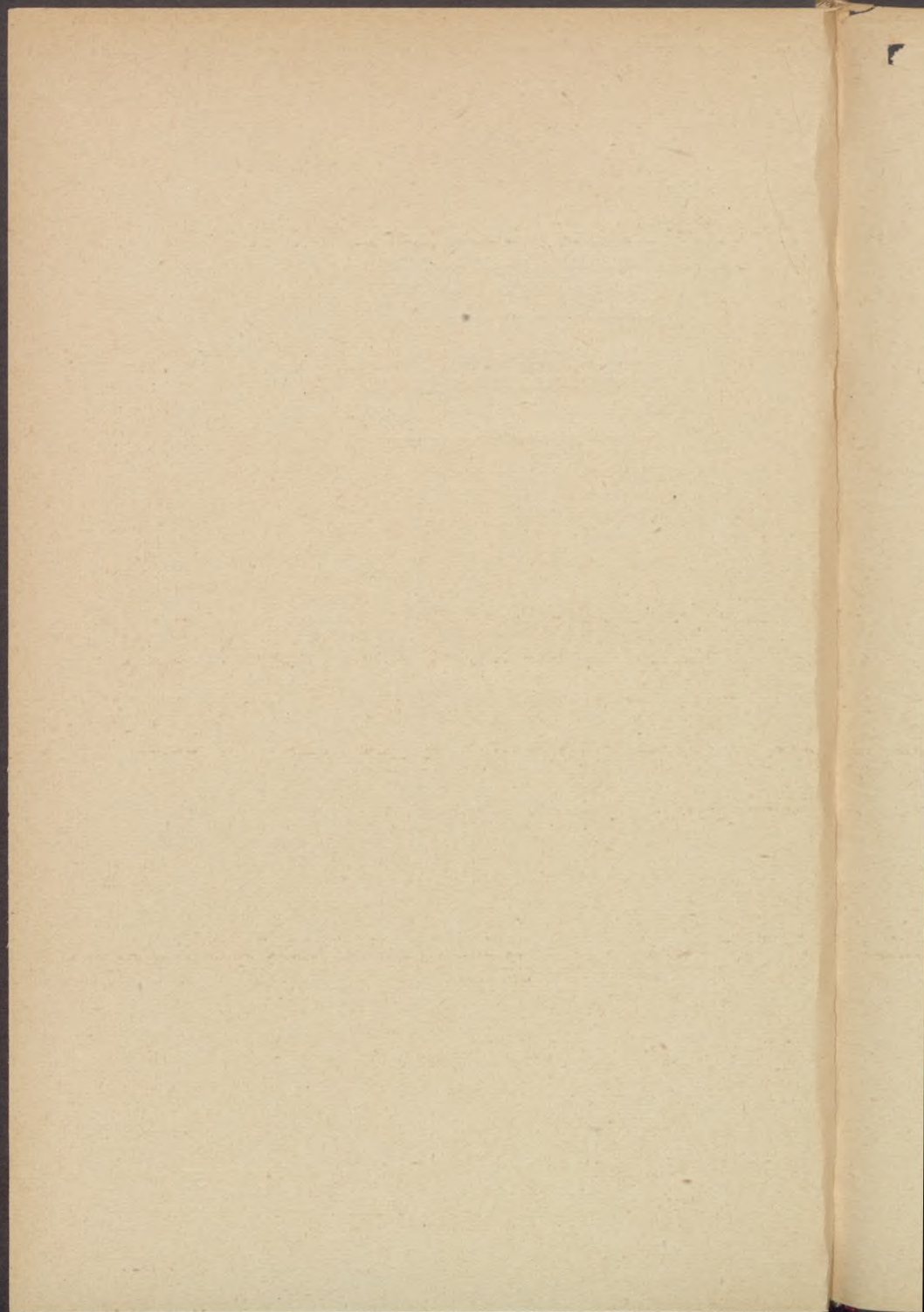
Csodával köszöntő új napod
kévéje halk lelkekre leng;
arany nyilakkal vérez dalra,
hogy teledaloljam a végtelent.
Parányi? Porszem vétkes ember
képedre formált ős titok
küzdéssel rakott utakon?
Bolyong, mert rólad álmodott.

Szédül, feje kábán mámoros,
fény, sötétség kísérti még,
nyomor zuhogva testére ül,
de benne lelked mécse ég.
Nagy Isten vagy. Csodállak
s én, rabságra termett ember-barom,
örök ítéletkor elébed megyek
de most dalolom pompás gyászdalom.

SZOMJASAN

Mindennap új és új csoda,
Ritka látvány, millió fény
Mutatja jóságos hatalmad,
Uram! Látlak, csodállak én.

Sötét éj után a fény felé
Nyujtom szomjasan kezem,
Hogy zsoltár, dal és imádság
dobbanjon át a szívemen.

MENNI, MENNI . . .

*Hinni akarok a jövődőben, felfelé nézek,
igazság a cél, mindegy, áll vagy veszik az
én emberségem. Ítéletek.*

Hf

HÍV AZ UTCA

Zsibongás, láрма egyre hívnak,
Vár az utcák bábeltengere.
Megyek már, megyek, sietek,
Kell a zaj és kell a mámor,
Szívem vad jajokkal van tele . . .

Megyek már, megyek, várjatok,
Pusztulásba vagy az élet felé,
Bár testem vétkekre érett,
Még tiszta és mocsoktalan,
Mert a lelkem még Istené.

Ő látott, védett, biztatott.
Meglátta lázas emberarcom,
Megyek már, megyek,
Szégyentelenül ösdacommal
Megharcolni vétkes emberharcom.

Vár zsvaj, kín, bűn és közöny;
Elébük viszem szépre éhezésem,
Vágyam, dalom, lelkem és hitem,
Hadd vihogják az emberek
Az én csókra ébredésem.

Nem tudok csak felfelé nézni
Én, senki . . . porba küzködőn,
Verseimmel bódítom magam,
Viszem a testem és a lelkem,
Míg bírja szűzpompás erőm.

... ÉS BECSUKOM A TÖLGYKAPUT ...

Az élet felé! ... Kiszállani
És becsukom a tölgykaput,
Még nem tudom, merre?
Csak szaladok élni.
Kormányosom az egy Isten.
És nem fogok félni.

De már zúg köröttem a kétség,
S az élet sötétbe olvad ...
Megyek! Szépséget kutatni,
Még nem tudom, merre az út
És visszanézek, elémidézem
A mögöttem bezárt kaput.

Csöndben éltem, így akartam,
Csodákról álmodott a lelkem,
De a könyörtelen vezető szólott:
Kiszállás! ... El kell kezdeni,
Nincs megállás, csak előre
És menni kell, menni, menni ...

SZÁMADÁSRA ÁLLOK

Koldús magam elibétek jöttem,
Idehoztam nótám, ifjúságom,
Lelkem lázad, ég a tűzben,
Senkik közül közibétek vágyom.

Kölcsönrongyok égő testemen,
Mégis van vágyam, álmodásom,
Közönyben, kínban, bős csatámat
Szent dacommal egyre állom.

Itt vagyok. Még ne nézzetek,
Egyszerű, halk dalos vagyok,
Még csak a testem kínálgatom,
Kellek-e? Kedves gazdagok?

Itt vagyok! Én. Koldús magam,
Sok rongyosoknak krónikása,
Állok elétek, koldús rongyokért,
Tiszta és szent számadásra.

HAZUGSÁG NÉLKÜL

Kell a csók és kell az élet,
kellenek szűz csókos csodák,
kell ölelés és szeretet,
áhitatos tiszta imák.

Kell a prédikáció s a zsoltár,
kell minden, hazugság nélkül,
csak élni örömmel az életet
mikor az ember életre készül.

Kell a csók, új csoda,
szépség és okos ígéret,
és csokorba kell összekötni,
minden bimbót, szép emléket.

UNOTT HARCOKBAN . . .

Unott harcokban dalolgotok.
Nem szeretnek, mert akarok.
Éhes és lázadó, bús szívem,
nem látja, nem érti senki sem.
Csak éldegélek, vad karmokba fogva,
az embertelenség büszke foglya.
Élek! Tűrök, lázadok, hiszek . . .
Nem bánt könny, sóhaj, hideg.
Szent trónusoknál kullogok,
Hívnak a lázas holnapok.
Érik már, érik új dalom,
Mennyegző lesz, lakodalom.
Mert tudom, hogy megismernek,
megszeretnek az emberek.

AKART AKARATTAL.

Akart akarattal lázadok, tűrök,
magam és mindenki ellen,
mert nyugalanságra termett,
vad, dacos és büszke lelkem.

Nem tudok megbékülni, nem én.
Szívemben lázadást viszek.
És magamba rejtett ős bánatot.
Dalolok, tűrök, mert hiszek.

Örök ember! Hitetlenül hiszek.
Mint egykor vad, pogány őszám.
Kit nem láttam, de bennem él,
Barátom, testvérem, ismerősöm.

Mit szégyeljem, tanít, vezet.
Bukdácsolni, élni és akarni.
Zendülő szavam szétkiáltom,
mert nem tudok sóhajtani.

Akart akarással, dacos kevélyen,
porból az ég felé, tűrök . . .
Mert mit akarok, lesve várják,
örök lesz. Tiszta és örök.

MEGFIZETNÉK

Szeretnék mindenért fizetni
és nem tudom, kinek lehet.
Szeretném bánatom temetni,
megbánni minden vétkeimet.

Adós vagyok és megfizetnék.
Már mindent vásárra vittem.
Nem maradt más, csak egy emlék,
miben mindig bízva hittem.

Adós vagyok, élet. . . . Adósod.
Pénzem nincs, lelkem nem elég.
Nem átkozom fényes, cifra trónod,
élő erő szunnyad szívemben még.

Adós vagyok, az maradtam,
lázado szívem csak remeg.
Mit tudtam, odaadtam,
egyszer talán megértének.

ÉN MÉGIS EGYET SZERETNÉK

Igazságot kereső szivemmel,
csaló ígéretekkel küzködöm.
De biztat tisztán feszülő erőm.

Nem szabad megállni, nem!
Győzni kell . . . és élni kell.
Holnap vért és könnyet sírni,
de földben, égben hinni kell.

Titokzatos csodák, emberek,
mint kéne igazán élni? —
feleljetek költő magamnak.
Szabad-e adni . . . kapni, kérni?

Hazudni kell, azt már tudom
tagadni szépet, csillagcsodát,
de én költő, így nem tudok,
legyek bár legelső mostohád.

Ne legyen sehol odum nekem,
Tenálad sem Uram, ha akarod,
Én mégis egyet szeretnék,
igazságot és tisztább holnapot.

HÍVNAK

Kint most kín van, zaj és kétség
Elfúlító nagy sötétség
Jóságszóért engem hívnak,
Tőlük jöttem, bennem bíznak.
Tiszta dallal engem várnak.
Keresnek, míg megtalálnak.
Kutató szem engem figyel,
Sok hazug szív bánt, irigyel.
Megyek is már és sietek.
Síró emberek . . . gyerekek.
Új dalokkal, imádsággal,
forró szívem jóságával,
Ne féljeteK, odaállók —
Mindenkivel perbe szállók.
Szegény vagyok, szívem van csak,
De lesznek, kik elsiratnak.

PARASZTOK KÖVETE

Mosolygó és büszke nép között
vert tanyát ifjan az apám,
mert parasztok közt született meg
az én édes szülő anyám.

Így nyugodt vére az apámnak
és anyám nyugtalan, büszke vére
lázong, forr összes ereimben,
viszi testem harcra, szenvedésre.

Egy tiszta arcot hordozok magamba,
az *új parasztnak* tiszta arcát.
Hív az élet titkos ébredése,
megharcolni a holnap harcát.

És megyek vad, kemény derékka,
büszkének és magyarnak lenni
ezer utvesztőjén e furcsa mának
csak menni, menni, futva menni.

És Isten trónusánál kalaplevéve
elmondok egy nem hallott imát:
„Vagy vesszem el jeltelen gazul,
vagy tudjam dalolni a holnap dalát“

SENKI ÉNEKE

Ince Sándoréknak szeretettel.

Én soha sem voltam fiatal,
együtt éltem korán öregekkel.
Mindig a jövődöt néztem
Messzibe látó, bús szememmel.

Én soha sem voltam jóllakott,
mindig éheztem, jaj, nagyon.
De tán a holnap többet ad,
az én megálmodott holnapom.

(Vártam, mindig egyre vártam,
valami szépet, tisztaságot.
Szerettem volna szépnek látni
e szájalmasan szép világot.)

Én nem voltam soha fiatal
és amit éltem, nem volt élet.
Közönyben, kínban csak takartam,
mindig feszült bennem a lélek . . .

Ember lettem, mindenre éhes,
szomjazó és kósza senki,
harcos, vezeklő bús magam
és nem fogok megpihenni.

FÉLELEM NÉLKÜL . . .

Kacaghat rám száz tivornya
és milliók hitetlen szeme . . .
Félelem nélkül, állva állom,
mert szívem új dalokkal van tele.

Nem félek ! Igazság az Isten.
Vad vétkeim csak elébe tárom.
És övele lesz teljes, tudom,
szépséggel álmodó álmodásom.

Csalódások és hazug csodák
ámítanak. Én mást hiszek,
nem kellene semmi emberfaragta
pénzhasú, hitvány istenek.

Nem kell hír, fény és arany,
nem alkuszom, nem, nem én . . .
mert előttem áll a holnapom,
egy tisztán zenélő költemény.

AZ ÉN KÖVETSÉGEM

Buta, unt célok, kába célok,
hiába vártok, kedves nyomorékok,
én még nem megyek! . . .

Azt mondjátok, nyakas paraszt,
mégis irtok minden parányi gazt,
mert szívemmel szeretek . . .

Daccal teli még büszke lelkem,
meg kell állnom, meg kell felelnem,
nem szabad félve nyögni.

Engem birkózni és élni küldtek,
kik nyomorult kínokba merültek
és nem fogok nyögve köhögni.

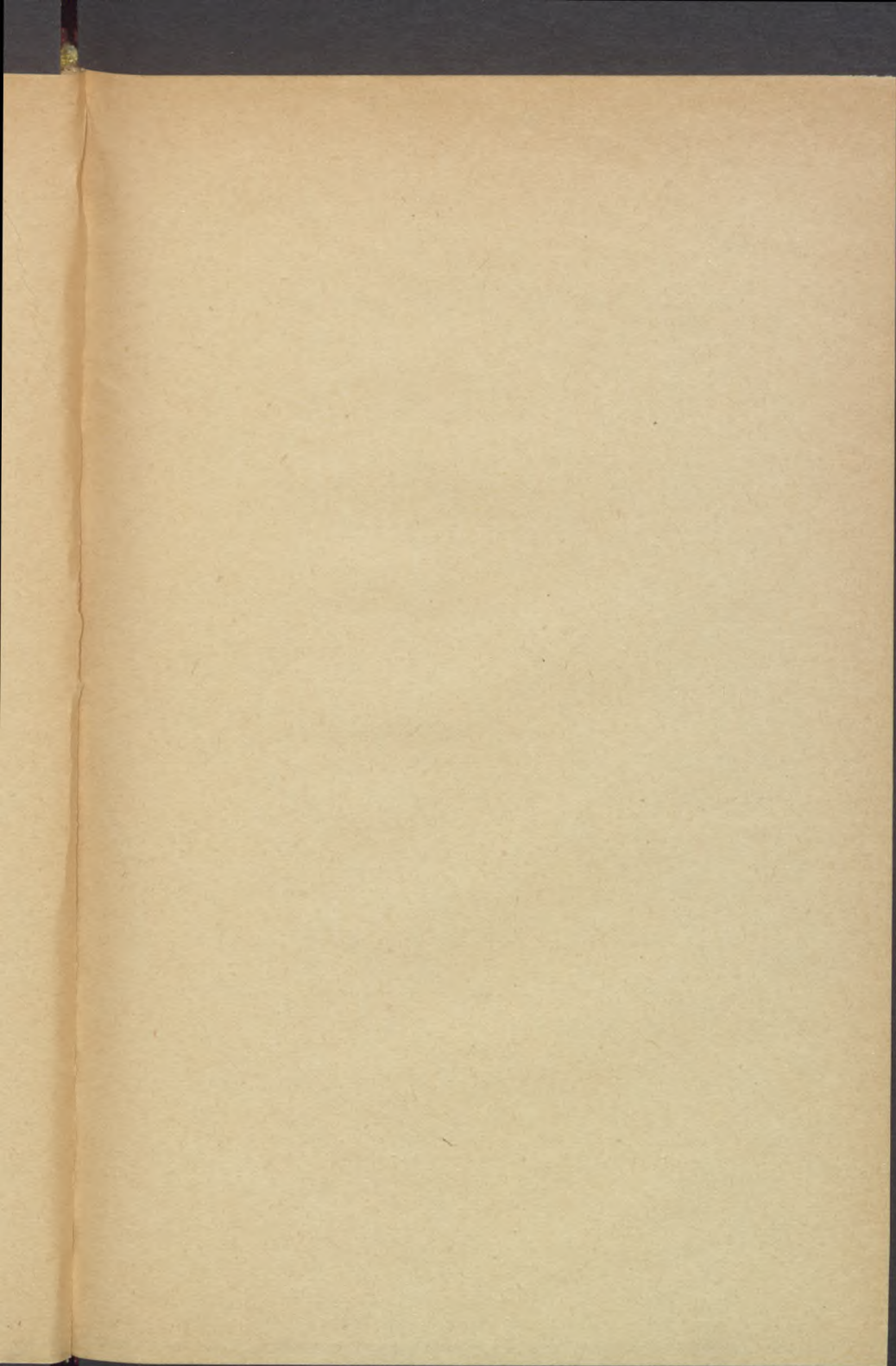
KERESZTÚTON

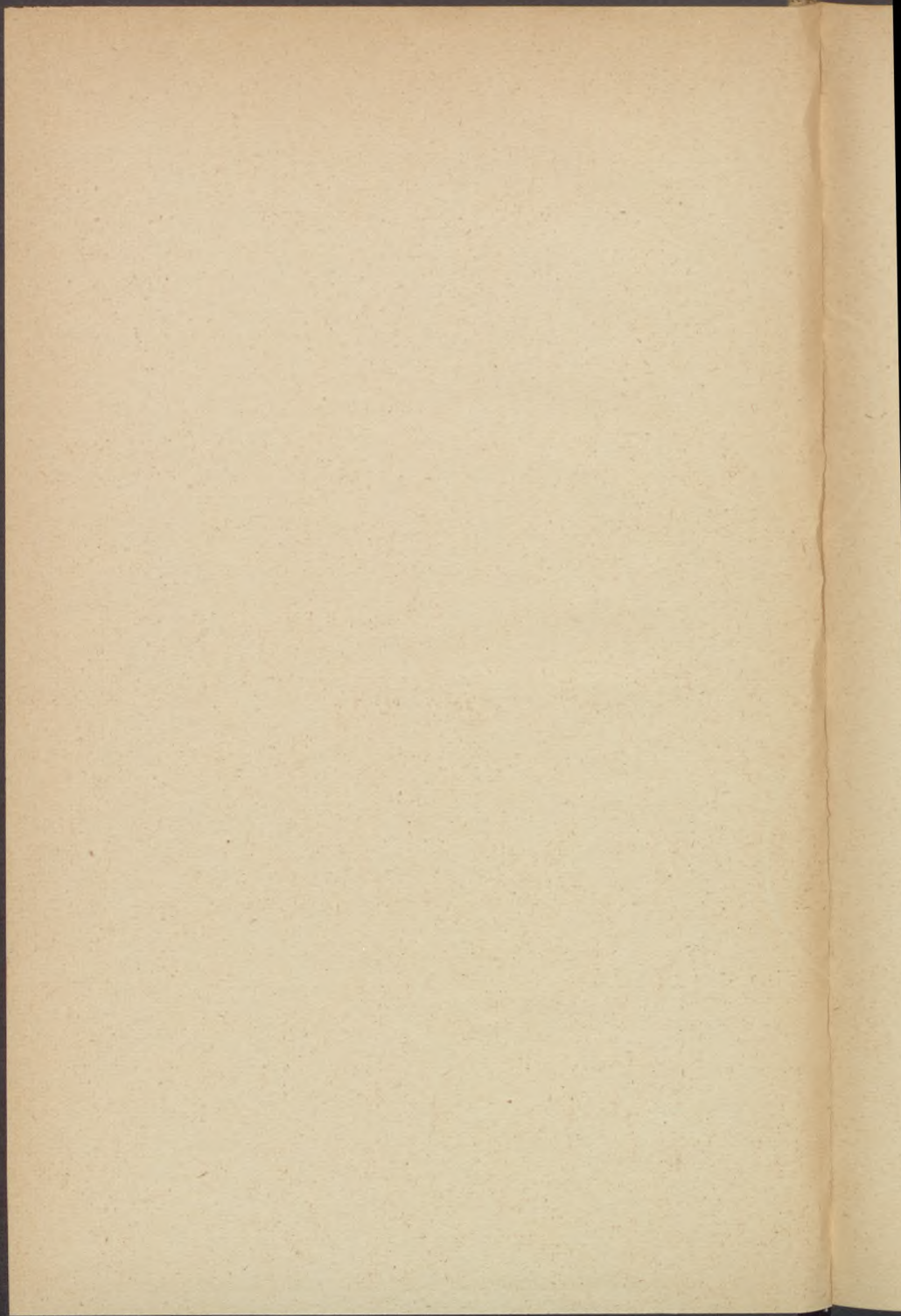
Furcsa úton vonszolom magam,
Nagyotlítás átka vert meg . . .
Kísérnek csókos álomcsodák,
Átkozott és szép szerelmek.

Otthon félnek szemem tüzétől,
Barátaim már nem értenek.
Nem adnak biztatón kezet
Pénztrónon gubbasztó emberek.

Így kószálok kábán, céltalan,
Titkot kutatva, életet élni,
Nem alkudni nyakas magammal,
Nem hazudni és sohasem félni.

Nincs helyem a kunyhók között,
Paloták sem adtak még helyet,
Így rüg az élet megátkozottan,
Mint egy hazátlan, kóbor ebet.

Tartalomjegyzék

	Oldal
ŐSI UTAKON	
Miért?!...	5
Tanuló papok tanyáján...	6
Békét!	7
Jöttem! Szólni szeretnék	8
Négy fal között	9
... Mert nem én akarom...	10
Utcán	12
Mikor csönd van este	13
Theológus „testvéremnek“	14
Valaki rám üzent...	15
Még nem tudom...	16

VAD FÁJDALMAK VERSEIBŐL...	
Ne csodálkozz	19
Végeladás	20
Földet nézek	21
Legényálmom	22
Őszi ébredéskor	23
Igazán élni	24
Magammal harc	25
Az ifjúság halála	26
Szépségre vágyom	27
Apámhoz	28

SZOLGASZEMMEL

Koldussorban	31
Téli táj	32
Utcázajban	33
Pesti hajnal	34
Halál-uton élni	35
Béreslegény keserve	36
Öreg robotos verse	37
Vén hordár verse	38
Szolgasor	39
Az én testvéreim	40
Csodavárók	41
Az én apám	42

BÍRÓ ELŐTT

Meztelenül	45
Ember vagyok	46
Uram! Elég volt...	47
Vallomás	48
Ormok felé	49
Porszem imája	50
Sóhajom	51
Isten-kereső	52
Esdekellek, Isten!	53
Templomsarokban	54
Békétlen daccal	55
Vétkek embere dalol	56
Szomjasan	57

MENNI, MENNI...

Hív az utca	61
... És becsukom a tölgykaput	62
Számadásra állok	63
Hazugság nélkül	64
Unott harcokban	65
Akart akarattal	66
Megfizetnék	67

Én mégis egyet szeretnék	68
Hívnak	69
Parasztok követe	70
Senki éneke	71
Félelem nélkül	72
Az én követségem	73
Keresztúton	74

A szerzőtől megjelent:

AHOGY SZÍVEM VER

Versek. 1934.

